

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΑΣ

Γυρνᾷ ἀπ' τὸν πόλεμον ὁ Μωχαμέτης,
φέρνει χαρίσματα γιὰ τὸ Σεράϊ,
καὶ στὴ σουλτάνα του—οὐρε καὶ 'πέ της
πῶς τὸ καλλίτερο τῆς τὸ φυλάει.

Τὸ στέλνει δλόσκοπο μέσ' στὸ χαρέμι'
τ' ἀνασιπλώνουνε κ' ἡ σκέπη πέφτει,
κι' ἀπ' τὴ λαχάρα της ἡ Τούρκα τρέμει
ὡς ἀντικρύζεται 'ς ἓνα καθρέφτη.

Θωροῖται δλόγνημη μέσ' στὸ κρυστάλλι,
καὶ στὸ καθρέφτισμα τῆς ζωγραφιάς της
βλέπει μιὰ δευτέρη, βλέπει μιὰν ἄλλη,
ἴοιο καὶ φάντασμα τῆς ὁμορφιάς της.

Καὶ ξάφνω σέρνοντας χροσὸ μαχαίρι
χτυπάει κατόπιθα καθρεφτισμένη
τ' ἀφράτα κάλλη της, μ' ἄτρειο χέρι
καὶ πέφτουν γύρω της γυαλιὰ σπασμένα.

«—'Αλλάχ! σὺ μ' ἔπλασες μιὰ, μιὰ μονάχη,
οὐδὲ μονάκριβο στὴ γῆ σταλιένο.
'Ἄλλη τὰ κάλλη μου δὲν θέλω ν'ἀχη'
'Αλλάχ! μιὰ μ' ἔπλασες καὶ μιὰ θὰ μένω.

Γ. Δροσίνης

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

Μάτια μεγάλα, ἐξωτικά, σὲ ἀκούαντο κρυστάλλι
ποτὲ δὲν καθρεφτίσασε μιὰ κοσμικὴ χαρά,
πάντοτε κάποιον σύννεφο χωρὶς ἀνεμοζάλη,
μέσα στοὺς δυὸ σας οὐρανοὺς διαβαίνει σιωπλά.

Τὰ γίγνη ἐνὸς χινόπωρον σὰς 'γγίζον καὶ ταράζουν
κόσμιους ὠραίους κάποτε, μὰ μελαγχολικούς,
κ' ἡ ἀκροβλεφαρίδες σας, ἀκάνθιοι ἴοιοι, μοιάζουν
σὰ στεφανῶνια ἀπὸ μικροῦς, μικροῦς ἀσφοδελούς.

Κι' ἐγὼ π ὃ σκύβα 'πάνω σας, μιντεῦντας ὀλίγο
τὰ μουσικά ποῦ κρύβετε, ὦ ἄγια μάτια εἰσεῖς,
στὴν 'Ἀχρωσσία λιμνη σας σιγά-σιγά ξανοίγω
τὸ πρῶτο ροδαχάρα μιὰς ἀγνωστῆς ἀγῆς.

Μιλτ. Μαλακάσης

διακριτικούς γιὰ τοὺς κυρίους μὲρμηκας καὶ ἄλλους κοινούς,
γιὰ τὰς κατωτέρας τάξεις. Οἱ καλοὶ τάφοι εἶνε ὅλοι μαζί κατὰ
κανονικὲς σειρές, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶνε φέρθη—μύθην καὶ ἀτά-
κτως.

Τώρα νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τοὺς γάμους τῶν μνημῆκων
καὶ τοὺς ἐρωτάς τῶν.

Ὁ Φίμπος ὡς ἐξῆς περιγράφει τοὺς γάμους τῶν :
'Ἡ ὥρα τῶν ἐρώτων τῶν μνημῆκων εἶνε ἐξαιρετικὴ. Βλέ-
πομεν δλόκληρα νέφη ἀπὸ αὐτοῦς, δλόκληρα νέφη περωτιῶν
μνημῆκων, ἐρωμένους καὶ ἐρωμένας νὰ πετοῦν στὸν ἄερα τὸ
βραδάκι μιὰς ζεστῆς φθινοπωρινῆς ἡμέρας, νὰ πέφτουν, νὰ
ξανασηκώνονται, νὰ σερπυγγρίζουν σὺν μεθυσμένοι, νὰ κί-
νουν σὺν μανιακοί, ν' ἀλληλοκονηροῦνται. Τὴν ὥραν αὐτὴν
γίνεται ἀνάερα ἡ ἔνωσις τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν μνημῆ-
κων. Καὶ οἱ μὲν ἀρσενικοὶ πεθαίνουν ἀμέσως μετὰ τὴν ἔνωσι.
Τοὺς θηλυκοὺς δμως τοὺς περιμαζεύουν οἱ οὐδέτεροι μνημῆκες
γιὰ νὰ γεννοβολήσουν, τοὺς κόβουν μάλιστα τὰ φτερά γιὰ νὰ
μὴ φύγουν καὶ γεννοῦν 7-8 χρόνια στὴ σειρὰ!...

Πόσον ζυγίζει ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μὲρμηκος !
'Ὁ ἐγκέφαλος ἐνὸς ἐρυθροῦ μὲρμηκος, τοῦ μὲρμηκος δη-
λαδὴ ποῦ εἶνε πειρ γνωστός στὴν 'Ελλάδα, εὐρέθη δει ζυγίζει,
ἓνα καὶ μισὸ χιλιόστὸ τοῦ γραμμαρίου.
Κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον βῆκαν ὅτι τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς
τοῦ μὲρμηκος, εἶνε τὸ τρίτον τοῦ βάρους τοῦ ὅλου σώματός του.
'Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ δὲ ζυγίζει περίπου τὸ δέκατο τοῦ βάρους τοῦ
σώματός του, ἦτοι δεκαπέντε ἑκατοστὰ τοῦ χιλιόστου τοῦ γραμ-
μαρίου, δηλαδὴ ἓνα τίποτε στὸ ὁποῖο δὲπάρχει τόση σοφία!.

Ὁ Φυσιολόγος.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

(Ἀρχαῖοι Ποιηταί)

Ἐκείνη ἔφυγε...

Νὰ πιούμε ! Ρίξε μας νὰ πιούμε, καὶ πές, ξαναπές, ξαναπές ἀ-
κόμα μιὰ φορὰ : «Στὴν ὑγεία τῆς 'Ηλιοδόρας!»
Σμίξε μὲ τὸ γλυκὸ νέκταρ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ τόσο γλυκὸ ! Καὶ
ζῶσε τοὺς κροτάφους μου μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποῦ τὰ μῦρα του
στάζουν... μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποῦ φοροῦσα χτές... μ' αὐτὸ τὸ
στέφανο ποῦ μοῦ θυμίζει ἐκείνη.

Κοίτα : τ' ἄβρά ρόδα κλαίνε. Κλαίνε γιὰτὶ ἐκείνη λείπει· κλαίνε
γιὰτὶ δὲν τὴ βλέπουν μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου. *Μελέαγρος*

Δεκαπέντε χρόνων

Νὰ ποῦ ἀνθίζει ἡ λευκὴ βιολέττα καὶ νὰ ποῦ ἀνοίγει ὁ δροσε-
σερὸς νάρκισσος καὶ νὰ ποῦ ἀνθίζουν τὰ κρινα τῶν βουνῶν. Νά-
ποῦ σὺν λουλοῦδι ἀσύγκριτο, σὺν ρόδο τοῦ Κήπου τῆς 'Αφροδί-
της—κ' ἡ Ξενοφίλη ἦρθε στὴν ὥρα της ν' ἀνοίξει.

Λειβάδια, γιὰτὶ χαμογελάτε μακάρια, γιομάτα περηφάνεια γιὰ
τὴν ὁμορφιά σας ; Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι δὲν εἶνε ἑκατὸ φορὲς πρὸ
ὁμορφο ἀπὸ τὰ μοσχοβολημένα στολίδια σας ;...

Μελέαγρος

Σύμβολο

Δές, σοῦ φέρνω αὐτὸ τὸ μῆλο. Θέλεις νὰ μ' ἀγαπήσης ; Γι' ἀν-
τάλλαγμα δός μου τὰ νιάτα σου.

Δές πῶς δὲν εἶνε ὦρα ἀκόμα ;... Φύλαξε τὸν ὠραῖο ὄρμον
καρπὸ ποῦ σοῦ προσφέρω καὶ συλλογίσου πόσο ἐφήμερη καὶ ἀστα-
θὴς εἶνε ἡ ὁμορφιά του. *Πλάτων*

Μῦσις

«Τίποτε δὲν εἶνε τόσο γλυκὸ, ὅσο ὁ 'Ερως. Καμμιά ἡδονὴ δὲν
εἶνε ἴσα μ' αὐτόν. Δίπλα του καὶ τὸ ἴδιο τὸ μέλι φαίνεται πικρὸ».
'Ἐτσι λέει ἡ ποιήτρια Νόσις.

«Κι' ὅποιος, προσθέτει, ὅποιος δὲν ἔνωσε στὸ χεῖλι του τὰ
φιλήματα τῆς Κύπριδος, εἶνε ἀνίκανος νὰ νιώσει καὶ τὸ μεθυστικὸ
ἀναθυμίαμα ἐνὸς ρόδου».

Νόσις

Στὸ λαιμὸ σου

Νάδινε ὁ οὐρανὸς νὰ γινόμευνα ἓνα ρόδο, ἓνα ὁμορφο κόκκινο
ρόδο !

Τὰ χερῶνά σου θὰ μὲ σύναζαν.Θὰ μὲ πρόσφερνες στολίσιμα στὰ
χιονάτα στήθη σου ! *Ἀνώνυμος*

Θερινὴ νύχτα

Κοιτᾷς τὰ ἄστρα, ὦ ἄστρο μου ;
Γιὰτὶ νὰ μὴν εἶμαι στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ μὴν ἔχω, γιὰ νὰ σὲ
βλέπω, ὅλα τὰ μάτια του ! *Πλάτων*

Στὴν πιστὴ μου κιθαρῶδ

'Ὁ ἀκριδα παρηγορήτρα τῶν παραπονιάρικων ἐρώτων μου, να-
νουρίστρα τῶν φλογισμένων μου ὕπνων, μικρὴ μούσα ἀλσοδιατη,
πεῦ δὲν ἔχεις γιὰ λύρα παρὰ τὰ φτεράκια σου ποῦ πάλλουν, παῖξε
μου λοιπὸν γρήγορα τὸ καλλίτερο κομμάτι σου.

Τὸ ψιλο ποδαράκι σου, σὺν πληχτρο, ἄς χτυπήσει τὸ κορμί σου'
καὶ τὸ βάλαμο τῆς μουσικῆς σου, ὦ ἀκριδα, ἄς γιάνει τις πληγῆς
τῆς καρδιάς μου, ἄς ἡσυχάσει τις ἐννοιες μου, ἄς ἀποκοιμίσει τοὺς
πόνους μου.

Καὶ γιὰ νὰ σ' ἀνταμείψω σοῦ τάξω, γιὰ πρῶτὸν πρόγευμα, ἓνα
χορτάκι φρεσκοτάτο καὶ μερικὲς στάλες δροσιᾶς, ποῦ θὰ πάω
νὰ τις συνάξω ἀπὸ ἓνα λουλοῦδι μὲ τὸ στόμα μου καὶ θὰ τις πείς
ἀπὸ τὰ χεῖλι μου. *Μελέαγρος*

(Μεταφρ. Εὐπάλινου)